مازيګرى دى خبرې مه کړه
ته به د ناز خيرې کوې رښتيا به شينه

همدا ټپه وه چې ميين يې کړم.
هغه هم په داسې حا چې ليدلى مې هم نه وه له دې وړاندې
مې ورسره هيڅ اړيکې نه درلودې.
دغې ټپې د شعر په ښاپيرۍ ميين کړم.
لـه همـاغـه ځايـه مـې لـه دغـه ښـاپيرۍ سـره د ملګرتيـا تـار وغځوه.
کلونه کلونه مې خپلې محبوبې ته د زړه وينې ورکړې د هغه انځور مې جوړ کړ، خو هغسې نه، کومسې چې مې زړه غوښتل ځکه ما بيللې وه، ما ماته خوړلې وه خو نا هيلى نه وم.
د محبوبې انځورونو په لټه مې پيل وکړ هڅه مې کوله تر څو خپل مات زړه ته پرې ټکور ورکړم.
بلا ډيرې شپې مې ورته رنې کړې بلا د ډيرو کتابونو پاڼې مې واړولې تر هغه مې خپلې مبارزې ته دوام ورکړ.
تر څو خپلې موخې ته ورسيدم.
انځورونه مې پيدا کړل هماغـه انځورونه کومو انځورونو
چې [illegible]
دا انځورونه مې ځکه د ړوند امسا ساتلي ويريږم هسې نه

Ketabton.com

صبرې

درو او شعرونو نه پوهيدم خو
و شپنو له خولې اوريدل چې

لاړم يو شپونکې څه ويل او له
رسته مې خواته را ورسيد ور

رې مې خپلې مشوقې ته وهلې
نه اورې.

ويې ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه ورک شي بیا ماتې ونه خورم.
نو تاسو ته یې امانت درکوم.
هیله ده زما د محبوبې انځورونو ته زما په سترګو وګورئ شاید دومره به ښکلي نه وي خو په یقین وایم چې ډیر بدرنګ به هم نه وي.
نور نو زه ستاسې او د لفظونو انځورونو تر منځ نه خنډ کیږم تاسې انځورونو ته پریږدم.
له عبدالهادي اثر څخه نړۍ مننه، چې د کتاب په ډیزاین او سمینګ کې یې خپله خواري کړې، ګوتې یې خاورې مه شه.
په پای کې د خپلو ټولو درنو ملګرو هر یو عبدالرشید همت، ډاکتر عطاالرحمن صافی، محمود شهیم، مطیع الله پرهر او په ځانګړي ډول د میهن خپرندویې ټولنې مشر ښاغلي بشیر احمد همت نه مننه کوم چې دا انځورونه یې تر تاسو ورسول.

اوبه یې یخې او ډوډۍ یې تل ګرمه اوسه
کور یې ودان
محراب ګل مخلص
۲۶/۸/۱۳۹۵
کوز کنړ خپل کور

/اجمل اند

خدایه! (ج)

خدایه ! ژوند ، د شنې چینې په شان راته راوبښه
زړه دا ستا په عشق باندې ودان راته راوبښه

ټولې وسوسې زما له ذهن ځینې کډه کړه
ای خاونده ډاډ او اطمینان راته راوبښه

دومره ډېرې ډېرې مې د زړه له خونې وباسه
دې سینه کې نور د ټینګ ایمان راته راوبښه

داسې یو امید چې مې دې سترې ژوند ته رنګ ورکړي
خدایه یو سپېڅلی شان ارمان راته راوبښه

ستا د رحمتونو په دربار کې دا دعا کوم
ډېر یمه ناتوانه خدایه توان راته راوبښه

دا د غربت شپې مې ای خالقه ته رالنډې کړه
ژوند پر یو ودان افغانستان راته راوبښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیار تلاش

غزل

اوښکې مې په سترګو کې تودې کړه او بیا لاړه شه !
ختمې مې وجود کې هدیرې کړه، او بیا لاړه شه !

وامې خله او ښه مې د خپل اور په شور کې وسېځه
جوړې دې پر ما د اوففف نشې کړه، او بیا لاړه شه !

خپل خوی دې له خپله ځانه وشړه او شه خپه
خپلې هیلې خپله ذات کې مړې کړه، او بیا لاړه شه !

ته دې له خپل ځانه تېښته وکړه، ما ته راشه، خو
ځان مې په لوی لاس په ما پسې کړه، او بیا لاړه شه !

خپل ***تلاش*** له اوو رنګونو واړوه فاني یې کړه !
یار پسې د ټول جهان نارې کړه او بیا لاړه شه !

میر احمد یاد

غزل

لکه ګلاب، په خپل اغزن ډنډر رامات هم زه
واه ! عجیبه انصاف، بدنام هم زه میرات هم زه

تر منځ مو سوله هم زه، جنګ هم زه، بیلات هم زه؟
او نذر هم زه او د چا د سر خیرات هم زه ؟
ته ملامته هم، سرخ رویه هم ، خوشاله هم
زه ملامت هم نه، خفه له تانه زیارت هم زه؟
اوس بې دلیله هم زه، چپ هم زه، برباد هم زه
او لا منم به، منسوخ شوي روایات هم زه ؟
ښه منت بار هم زه، دعوت هم ستا ، احسان دې هم؟
بیا به دردیږمه ، په دغه ملاقات هم زه ؟

هو قرباني هم زه، پردی هم زه او هیر هم زه
او شوم له درده خپله غیږه کې راقات هم زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت یوسف یوسفزی

غزل

په ټوله لار، مې ستا نامه اخیسته ښار ته تلمه
او په همدې به مې دمه اخیسته ښار ته تلمه

تمامه شپه به ډیوې سره زه ویښ پاتې وم
سهار مې مور نه اجازه اخیسته، ښار ته تلمه

هغه روپۍ چې رانه ستا په دوا ولګېدې
نن مې پرې تاته لوپټه اخیسته، ښار ته تلمه

نو تا به وویل چې ځه خو په ځان خیارل ساته ډېر
چې به مې تانه مشوره اخیسته، ښار ته تلمه

مزدوري نه وه بده ورځ وه خو نه صبرېدم
له **یوسفزي** مې کرایه اخیسته، ښار ته تلمه

هدایت الرحمن غریبیار

غزل

زه مې په خپل ځان باندې تاوان ښه یم چې ته ښه یې
پرېږده زه همدغسې حېران ښه یم چې ته ښه یې

ستا سترګې پر نمې مه شه ستا زړه دې ودان اوسې
زه د زړه پر ماتو پښو روان ښه یم چې ته ښه یې
سم لکه د چانه چې د ژوند څوک وتروړي
او که نه هماغسې پرېشان ښه یم چې ته ښه یې
ستا د هوښیار توب کیسه دې ورسېږي هر چاته
زه د لیوني د زړه ارمان ښه یم چې ته ښه یې
ته د اسوېلو او اندېښنو له ښاره ووځې
زه داسې اخته په ویر د ځان ښه یم چې ته ښه یې

ته به خفه کېږې نه که ورونه هر څه کړي پر ما
زه لکه هماغه یوسف خان ښه یم چې ته ښه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هدایت الرحمن غریبیار

غزل

دومره ناترسه خو ددې دَور انسان نه وو
ښار یې حلال کړو وا ېې یو هم مسلمان نه وو

دلته بلا ، مخونه ده په وینو ورنګول
کالې بې سپین وه، خو په زړه کې بې ایمان نه وو
شاید قیامت و ، قامتونه نړیدل، غورځیدل
شاید قیامت و ، په سرونو مو آسمان نه وو
دوې به زما د نړیدو تماشه هم وګورې؟
زما له سره په یارانو دا ګمان نه وو
جانانه ځار دې شم، قربان دې شم، لوګی دې شمه
که ته پیدا نه وې نو اوس به دا جهان نه وو
مونږ د رواج د ذولنو نه بغاوت نه کوو
کنه دا چا وې؟ چې په زړه کې مو ارمان نه وو

ته یې غوښتلې ستا په پلونو پسې تلو لیونی
ستا **غریبیار** بلا وهلی خو په په ځان نه وو

سید شاه سعود

غزل

ځان می په لاره کی شیندلی دی راځه را پسی
ټوټه ټوټه می د وجود را ټولوه را پسی

چی خبرید مه نو د خلکو رهبر شوی ومه
بس خو روان ومه او لاره جوړیده را پسی
دا اوس چی زه مخی له ورشمه او مخ اړوی
همدا جینی وه چی تر کلی به راتله را پسی
باور لرمه چی هینداری به ړندی پاتی شی
که رونه نه کړه چا د ستورو غوندی شپه را پسی
د زندګی را له مهار په لاس کی مه را کوه
ګوره بی لاری به شی ټوله قافله را پسی

سعوده زه یی تش په سترګو کی ساتلی یمه
ورته لږ ووایه چی تیزه کړی لمبه را پسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عنایت ثاقب

غزل

زړه کې مې د درد د څړیکو زغم نه و
پښو کې مې دا ډېره موده دم نه و

زه په داسې ځای کې رالوی شوی یم
چیرته چې کتاب نه و، قلم نه و

ځکه خو مې ځان درنه راټول کړلو
ستا بعضې کارونه یاره سم نه و

دا خلک د چا ازار وهلي دي
دلته خو ویرونه چم په چم نه و

خوښ چې و، یاران ترې زاریدل واړه
سخته کې **ثاقب** سره یو هم نه و

میوند درځار

غزل

وخت سره به ګوتې لړې ماتې کړو چې څه کېږي
هیلې به د ژوند لپاره زیارتې کړو چې څه کېږي

ستا له درد نه څوک د زړېدلو اند ښنه لري !؟
پرېده پدې زړه کې به یې پاتې کړو چې څه کېږي

خدایه په کتاب کې مې وعده د جنت ولیده
اوس به یې دا پانې ورته قاتې کړو چې څه کېږي

ما او تا د یو بل د ژوندي پاتې کېدو سبب
لاړې به د خولې اب حیارتې کړو چې څه کېږي

امن چې درځاره د ولس لپاره غواړو نو
خپله شاعري به سوله ساتې کړو چې څه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خالد سنګر

غزل

د محبت تاج مې په سر دی لا بې تاجه، نه یم
لکه باچا د پرو لښکرو ته محتاجه، نه یم

له ګاڼو کلک او له ګلونو نه نازکه انسان
خدای پیدا کړی د یوه شي له مزاجه ، نه یم

په ایینه کې خپل خواشیني مخ ته ګورم مدام
څوک وایي یاره چې خبر دې زه له جاجه ،نه یم

اوس هم زما د زړه په ګل لکه شبنم وربږي
جانانه خلاص دې زه د یاد له احتجاجه ، نه یم

پکې انسان ته د انسان په شان نظر نه کېږي
خوښ د نړۍ له دې بدرنګ ،بدرنګ رواجه،نه یم

اتل افغان

غزل

اور ته او لمر ته به بیځایه په سجده پریوتم
تا ته راورسیدم خدایه په سجده پریوتم

چې رانیږدې به شوم نو رنګ رنګ دیوالونه به وو
چې کوم یو در ته به له ورایه په سجده پریوتم

ستا د ښکلا په تصور کې زندګي تیروم
په هر پړاو په هره سرایه په سجده پریوتم

اوس دې تیرو خطاګانو پیغور نه راکوی
اوس دې خپل ضمیر ته وایه په سجده پریوتم

ما چې د خپل کرم د سیوري لاندې ودروې
ما ته هم هغه لار راښایه په سجده پریوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید شاه سعود

غزل

ما ریشه ریشه باسلو ستا وجود له خپله ځانه
خو په خدای چې یو ذره هم کمیدلې نه جانانه

دا منم چې ټوله لاره څو شیبو کې سر کیده خو
بی قدمه وم په دې چې مزکه نه وه تر اسمانه
ما وی لاس به درنه واخلم فاصلی به درله درکړم
خو چې څنګه رانژدی شوی نو کیسه شوه ټوله ورانه
هر نظر به دا ګڼله چې جهان به رانه ډک وي
هر بدن خپله خوشبو کې ځان ساتلی و پریمانه
څه د سترګو فریبونه څه د رزق بندیزونه
څومره جوخت چې راسره وې دومره لرې وې له ما نه

هره ورځ ورله **سعوده** رنګ او نور زما په کار وي
بیا په سترګو څه کومه چې اشنا شي بی جهانه

جلال امرخېل

غزل

زه لکه بُت ، چې سره ګلونه قتلیده ، ولاړ وم
چې زما زړه به و ولاړ او که به زه ولاړ وم

خلکو سهار نه تر ماښامه ستا لټون کولو
زه به سهار نه تر ماښامه په لمانځه ولاړ وم
ما وې چې ځان په خلکو ووینم د لمر په تکیه
څومره کمزوری وم ، همیش په لمرخاته ولاړ وم
زه له هغې پس بیا په دواړو پښو پریوتمه
زه تر هغې چې ستا اواز مې اوریده ، ولاړ وم
چې را په یاد به شوې چې تا له به بنګړي راوړل وي
نو مزدورۍ ته به په لمر او بارانه ولاړ وم
سپوږمۍ په تلو وه ، هر سړی په کټ کې پروت و خو زه
د بې وفا د راتلو لوظ رایاردیده ، ولاړ وم

جلاله! څنګه مې حیرانه ځان ته ودروله
چې نه واپس ورنه راغلی وم او نه ولاړ وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممتاز اورکزی

غزل

نور څۀ آغاز د امتحان ؟ نور څه انجام د امتحان؟
ژوند سراسر یو امتحان او زه ناکام د امتحان

څه کا میابي؟ څه یې مزه؟ له ما یې مه پوښته جناب
خوف هر نفس د امتحان ، خوف په هر ګام د امتحان
بې خبري لکه یو خوب بې خبري لکه یو خیال
خبر دی خاص د امتحان ، خبر دی عام د امتحان
زه د ازغو نه یم راتیر ازغي مې هېر د ازغو هېر
غم دی د ګل د امتحان غم د ګلفام د امتحان
ګېر په ګناه ثواب کښې زه یم په عجب عذاب کښې زه
اوس امتحان دی زما جام اوس مې هر جام د امتحان
ګونېږم زه د ځان سره نه تا سره ، نه چا سره
خو به نیوکو کښې راځم شو مې کلام د امتحان

ممتازه! اوس هره خامي بالا له پېچ ، بالا له خم
څه امتحان هم بلا خام، څه زه یم خام د امتحان

ممتاز اورکزی

غزل

په خدای که په ګناه او په ثواب یم کلیواله
په خدای نن سبا بل شانې خراب یم کلیواله

دا کلی عذابونو هم راویښ نه کړو ، څه او کړم؟
برباد شوم کلیواله ، په عذاب یم کلیواله
زه تا په دې خبره څنګه پوی کړم؟ نه پوهیږم
زه خیال یم کلیواله ، زه سراب یم کلیواله
ملک راپوري خاندي او ملا اړوي مخ
بیخي په لیونیو کښې حساب یم کلیواله
غرېږه، زه خاموش یم درته ناست لکه د بت
وتلی ستا له سوال او له جواب یم کلیواله
چې اوسوم نو هیڅا هم را او نه کتل. ځه خیر دی
نه سیخ یم کلیواله ، نه کباب یم کلیواله

نیم کلی خو به خامخا خلاف وي د ***ممتاز***
په دې زاړۀ کتاب کښې نوی باب یم کلیواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممتاز اورکزی

غزل

ماښامه! د خمار غونډې يو کس دی زما خوښ دی
ته نورې قيصې څه کوې ؟خو بس دی، زما خوښ دی

چې خپل مې شي چې خپل يې شم. دا نه ده زما وس کښې
ملګرو !!زما دومره پورې وس دی، زما خوښ دی

بې حسه ، بې سيواده دی په شل ځايه تقسيم دی
خو څه اوکړم؟ همدغه مې اولس دی زما خوښ دی

دا جسم ، چې په يو ځای راټول شوی دی هم ښه دی
دا زړۀ ، چې په دې جسم کښې تس نس دی،زما خوښ دی

ممتازه ما ګلاب وو ورليږلی چې يې خو ښ وو
ممتازه راليږلی يې واپس دی، زما خوښ دی

ممتاز اورکزی

غزل

له څنګ يې نه پاڅمه نه په ځان ستم نه کوم
مزاجه! پرې مې ږده اختر دی زه ماتم نه کوم

ښه، چې ته وايې چې غم مه کوه نو نه يې کوم
زما په برخه دغه کار وو دا به هم نه کوم

له ميکدې نه را روان يم ،له دکانه نه يم
د خدای نيکبختنه! هيڅ حساب د دم قدم نه کوم

زۀ خپلې ويرې تنهايۍ ته دومره اوغړيدم
چې د سراب سترګه شوم هيڅکله به نم نه کوم

ممتازه ځان خو په جنت پسې وژلی نه شم
الله ګواه دی دومره خوف له جهنم نه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال امرخېل

غزل

دا نوی رنګ په دې ګلاب غزل کې څه و چې و
دا خو زما د زړه د زخم ټوکېده و چې و

له جنګه پس دلته ژوندی فکر بیا پاتې نه و
او هغه هم د مرګ په خوب باندې ویده و چې و
ما ورته وېل چې بې له تا خو قیارمت و په ما
سترګې یې پټې کړې په اوښکو وېل یې ښه و چې و
هغه هم ستا په اراده شو ، هغه هم پرېښودم
زما په ټوله زندګۍ کې دا یو زړه و چې و
د ماشومتوب په کیسو ټوله فلسفه ختمه ده
مور به مې وې چې یو پاچا و چیرته نه و ، چې و
په یوه کس پسې مې زړه وکړې لمبې چې نه و
په یوه کس پسې مې زړه اوبه اوبه و چې و

جلاله ! ستا د رسوایۍ کیسه چا نه وه کړې
خو ستا غزل و په دې ښار کې خوله په خوله و چې و

مشرخان ناظر

غزل

د غره لمن، نرۍ شمال ، سپینه کېږدۍ او شپېلۍ
د شنو نښترو زمزمې، ستورې سپوږمۍ او شپېلۍ

د جانان یاد ، درد او فریارد بل د مړو اوښکو ډیوې
د شبګیر شپه، د غم ټپې، ژړا سلګۍ او شپېلۍ
د چا تصویر دې لکه مړۍ راته پروت پرې ویر کړم
ورته کووم د غم سندرې غړنۍ او شپېلۍ
د عشق جنون ،دا تریخ بیلتون او دا یواځې ژوندون
د ارمان چیغې مې راخیژي له مړۍ او شپېلۍ
زړه مې نادان، حسن پرست، په فراقت کې دیار
له مانه غواړي هره شپه د خوب ګولۍ او شپېلۍ

بیا **مشرخان ناظر** د سوز ډکې نغمې غږوي
یواځې ناست، تیاره ماښام، خړه سیلۍ او شپېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاروق دیدار

غزل

د خوښۍ وخت کې راسره وو خو په جنګ کې نه وو
چې مې پکار شول نو ملګري بیا مې څنګ کې نه وو

دلته پېدې ځمکه شناخت د انسان ګران ؤ ځکه
چې ځیري خلکو بدلولی په یو رنګ کې نه وو

څنګه په نه خبره مخ اړوي نه راګوري
دا عادتونه خو یو وخت په تا ګلرنګ کې نه وو

هغه خوشبو مې ټولی حس کړلې ستا د وجود
کومې خوشبو چې کشمالو او په لونګ کې نه وو

دیداره! بیا درنه انصاف غزل کې ندې شوی
ټول صفتونه د اشنا دي په اهنګ کې نه وو

فاروق دیدار

غزل

څه به د ژوند د رنګینو د موسیقۍ مزه وي
څه به زما د میرات مړې زندګۍ مزه وي

څلور دیواله د کوټې او هم شیندلی هوس
زړه به دی خورې یواځې دا د خاموشۍ مزه وي

د ستا د شان سره چې ښایي دا سې کله یو مونږ
څه به زمونږه د نیمګړې بندګۍ مزه وي

نه به همداسې وي رنګینه پرې دهوکه چې نشئ
نه به همداسې خیارل کوه ددی نړۍ مزه وي

د چا وجود په خوشبویو باندې چې رنګ شې ذره
دیداره بیا به دی د شعر د شاعرۍ مزه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورا جان بهیر

غزل

ورک ځان پسې وهمه لاس او پښې تپه تیاره کې
راګیر یمه د بندې دایرې کومه نقطه کې

لوګیږم که ښکاره یې شوم د سرو سترګو لمبه کې
زما په تماشه به شي په خپله تماشه کې
ما ټینګ په غیږ کې ونیسه وهمونو یم اخیستی
بل ور راپسې وتړه د ننه په کوټه کې
ته غلی ! جل وهلی روح نن ښه دمه کومه
په ټکنده غرمه کې او په سپینه لوپټه کې
حیران یم چې ساه ګانې یې په مخکې رژیدلې
نو ولې یې ونه ریږدیدې ګوتې په ماشه کې
دردونو ! خیر که ما ورپسې ډېرې شپې رڼې کړې
اخر مې لالی وموندو د ستورو په جرګه کې

بهیره! د دې دور تضادونه عجیبه دي
جنګونه په جومات کې او لمونځونه په حجره کې

خدایداد خیرخواه

غزل

جانانه مه ږده د غمونو راله غر په اوږو
زه خو په یره ګرځومه دا خپل سر په اوږو

وړې ماشومې د پلار قبر ته ژړل ویل یې
ما که پخلا نن راله بیا راکه چکر په اوږو
زما د مینې یو همدا کرامت منئ که نه؟
ما ژړولي ملایکې دي اکثر په اوږو
چې ښه د کار شي نو په خپله یې له کاره باسو
مونږه قبرونو ته راوړي دي سره زر په اوږو
دا سړی ځوک دی چې ټوپک یې په اوږه ایښی دی
دا سړی ولې ګرځوي ځان سره شر په اوږو

چانده کېده ددې وطن د جوړېدو لپاره
خیرخواه راوړې وو د خپلې کوټې ور په اوږو

بصير الحق عادل

غزل

ځومره ژر خپه شمه او ځومره ژر خوشاله شم
وه انسانه کله چې را وروسته ستا له خياله شم

زه د محبت په يوه داسې حد کې ګير يمه
يوه شېبه چې ليرې رانه درد شي نو بد حاله شم

ته خپل نفرتونه کوه زه به محبت کووم
داسې يوه سيالۍ کې دې بيخي پاتې له سياله شم

پښو ته دې درټيټ شمه په چغو چغو وژاړم
جانې وه مورجانې چې خبر ستا له کماله شم

کډې يې تړلې دا دعا يې لپه کړې وه
خدای دې کړي چې زه هم د **عادل** دوی کليواله شم

قدرت الله درمان

غزل

ستا د زلفو په ديوال ګوتې راکاږم
د تېرو غنو په جال ګوتې راکاږم

په صفت کې دې کمی رانه وه نه شي
په خپل خيارل ډېرې په خيارل ګوتې راکاږم
خوب کې وينم په رخسار دې لاس وهمه
د ورېښمو په دسمال ګوتې راکاږم
مات کودړې به يې بيا پيوندومه
په مات زړه مې د کولال ګوتې راکاږم
ستا د نښو ډک صندوق مې راخلاص کړی
په سکروټو کې کنګال ګوتې راکاږم
خوله غوښتل لرې خبره ده درمانه
په ويښتو کې يې په سوال ګوتې راکاږم

درمان ګله ښکلی عکس به مو راشي
ستا تر څنګ چې مې په شال ګوتې راکاږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس انتظار کامه وال

غزل

بس که ښه ؤ که خراب ؤ انتخاب ؤ
د یو چا د خولې ځواب ؤ انتخاب ؤ

د تقدیر دویش په هرې برخې خوښ وم
وخته ! ستا که هر عذاب ؤ انتخاب ؤ

محبت ؤ که ځوانۍ وه که ارمان ؤ
میکده وه که مهراب ؤ انتخاب ؤ

چې یې شکل ؤ ستا شکل سره ورته
که نرګس ؤ که کلاب ؤ أنتخاب ؤ

که **میرویس** نورو له هر څنګه ؤ وبه
ماته ګران خانه خراب ؤ انتخاب ؤ

شفیع الله مصور

غزل

کربلا بې که په وینو باندې سره شوه
د حسین جذبه سره نه شوه، توده شوه

دا د چا د وینو، اوښکو تسلسل دی؟
دا سینه د ځمکې څه باندې لمده شوه؟
د یو چا په انتظار پښتنه پېغله
په څلورو دېوالونو کې زړه شوه
د ساقي د تندې ګونځې پرې مسکۍ شوې
چې توبه رانه په څښلو کې اوږده شوه
ستا پر وړاندې مې له یارده ووتله
که خبره مې په شونډو کې ویده شوه
ته یواځې، خو خبرې دې وې ډېرې
موږه دوه و، خو خبره مو یوه شوه

اوس هر چا ته په کې خپل تصویر ښکارېږي
ستا تصویر خو **مصوره**! ائینه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال ثاقب

غزل

بې له تانه هم ساه اخېستی شمه ته لاړه شه
زه به مې په خپل وجود کې ځای شمه ته لاړه شه

پرېږده ! چې لمبه شمه لوګی شمه ته لاړه شه
اوس د زندګۍ غمونه وړی شمه ته لاړه شه
بیا به دې له تلو نه پس لمنه د زړه وځنډم
بیا به لکه خپلې اوښکې توی شمه ته لاړه شه
نور به نو په ما باندې له دې نه پورته څه وشي !؟
دومره ده چې روغ به لېونی شمه ته لاړه شه
نه ! نه ! ته زما لپاره شاته-شاته مه ګوره
نه ! نه ! زه ژوندی پاتې کېدی شمه ته لاړه شه

تل به مې په زړه کې ستا د مهر ډیوې بلې وي
تا پسې په ورکو لارو تلی شمه ته لاړه شه

کرن خان

غزل

له تانه به ځو وارې شمه ځار له تا قربان
زما خو داسې زړه دی لکه لوی افغانستان

په تېر عمر دې بیا په ځان مَېن کړم لېونۍ
زړه ډېر څه راته وایي، خو وېرېږمه په ځان

ستا غم لکه اولاد راباندې ګران دی نور یتیم یم
بچی د غریب پلار یمه وطن مې هم دی وران

دا دومره عمر چرته وې جانانه په خیر راغلې
اوس ځمکه هم ښایسته شوه مهربانه شو اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غني هاشمي

غزل

که د نړۍ له شپېلۍ غږ د یکه ځار پورته شي
هوسۍ به ګرد کېني، ګډا ته به ښامار پورته شي

راځئ د کرکو چم ته یوسو یارقربان ملګرو
چې د لمبو له تله ښکلی لاله زار پورته شي

پړانګ بیا له ستنوني کلک نیولی دی دبلاربې هوسۍ
خو زه یې اورم چې اسمان ته یې کوکار پورته شي

بیار به ګلپاڼې ورويي لاندې د کاڼو پرځای
که د ژوندون ځلي ته څوک د عشق پرلار پورته شي

شي به راشنه د «**هاشمي**» د احساس سوې ځمکه
له سوو ځانګو که د شنو هیلو بهار پورته شي

غني هاشمي

غزل

لمبې وې د انسان له سوي ځانه جیګېدې
وریتې چیغې د خدای تر لامکانه جیګېدې
خندا د یوه قاتل او سوې ساندې د مقتول
دا دواړه سره یو ځای مسلمانه جیګېدې
تا سر ټیټ کړی نه دی، نو د سر د غوځېدو
دا نوې پالیسۍ به خود افغانه جیګېدې
قربان دې شم، چې ولې لا هم پوه نه شوې باچا ؟
د دېو له هرې ناستې پښېمانه جیګېدې
یو وخت وو، چې به تا ته داسې ټیټې ټیټې نه وې
یو وخت مو سترګې تا ته هم شیطانه جیګېدې
ای کاش چې ماتې ګوتې زموږ د سوو اسویلو
د وخت د قاتلانو تر ګرېوانه جیګېدې
پرون ابلیس وژلې پرښتې د هسک پرلار
په لاس یې چې ښېرې مو تر یزدانه جیګېدې
نن بیا عرش کې توبه توبه نارې د پرښتو
دا ستا په حال زما افغانستانه جیګېدې
وې ناست (**هاشمي**) بیا د سرو سکروټو پر غونډۍ
سپرغۍ ستا د غزل له یارقربانه جګېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرر ساپی

غزل

بس دی چې ستر ګو کې اوبه درپسې وګرځوم
داسې نو مه کوه چې زړه درپسې وګرځوم

ته چې مخ کومې خوا ته واړوي رڼا وکړي
زه نو هم هغې خوا لېمه درپسې وګرځوم

د ګېډۍ زلفو بار دې درون دی نازولې نجلۍ
خوښه دې نه ده چې دا زه درپسې وګرځوم

ډېره موده وشوه چې نه ښکارې او نه دې وینم
چېرته په شونډو کې خواږه درپسې وګرځوم

شرره یاره ته به یې که ته به نه یې یاره
که زه لشې بانه درپسې وګرځوم

حنیف حیران

غزل

هیروم دی خو په زړه کی را په یاد شی
ګنهګار نشم لمانځه کی را په یاد شی

که می هر څو یی له زړه ځینی ویستلی
نوم دی بیا راشی په خوله کی راپه یاد شی

هیرولو ته دی کوم ځای سړی لاړ شی
زه پوهیږم لا په غره کی را په یاد شی

دهمزولو له اتڼه ځینی وځم
دهمزولو په واده کی را په یاد شی

لکه لمر په را ختلو کی دی ګورم
لکه لمر په پریوتو کی را په یاد شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حنیف حیران

غزل

ستا د غونډې زنې خال ته پاتې کیږي
پسرلی دا ځلې کال ته پاتې کیږي

پښتنو لره نور زهر خوړل بویه
که تر دې هم ابتذال ته پاتې کیږي

دې یارانو مې ماضي کې څه موندلي؟
چې نه وړاندې ځي نه حال ته پاتې کیږي
دا مین له خپله مرګه ځکه تښتي
په ژوندوني یې وصال ته پاتې کیږي
ځئ! په خپلو ماشومانو زده کړې وکړو
ګني دا ډیوې شمال ته پاتې کیږي
زه مې خپل زړه ولې تا باندې تاوان کړم
مات منګی بېرته کولال ته پاتې کیږي

د تمبل شاګرد په څېر شولې **حیرانه**!
هر ځواب دې بېرته سوال ته پاتې کیږي

شفیع الله مصور

غزل

په خپلو روایارتو نه، سپوا کوي خالقه
احساس مې په دې حال هم ستا رضا کوي خالقه

دا بس نه دی چې خپل تصویر د بل چا په نوم ژاړم؟
حالات! د جبر کومه انتها کوي خالقه
چې دا دې د بنده د اختیار کومه مرتبه ده؟
چاړه مې په مرۍ ږدي بسم الله کوي خالقه
قربان دې د کلام سپېڅلو تورو نه، توبه او
ملا یې راته څرنګه مانا کوي خالقه
تر هغې د سبا سترګې همداسې ویدې پرېږده
تر څو چې راته دا سترګې رڼا کوی خالقه
خو تا راکړې دوه سترګې، یو زړه مې ورته ورکړ
نو اوس رانه د څه شي تقاضا کوي خالقه

تر څو به د خپل ژوند د لمبه فکر **مصور** وي؟
تر څو به نو په خپل تصویر ژړا کوي خالقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه نواز باقر

غزل

هیچا ونه لیدې زما د ژوندانه تنهاکې
په ډیرو چیغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غربت د ژوند لټون او انتها د مینې
د چا لاسونه د چا پښې او د چا زړه تنهاکې

اوس به مې تنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شمه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا ټکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟؟
سحر وختې مې ولیدې د کور په وره تنهاکې

باقره! ما په داسې ښار کې زندګي تیره کړه
چې نه سندرې خلک پیژني او نه تنهاکې

ګل رحمان رحماني

غزل

څوک "د درې مورچل" او څوک هم د "فولاد" مین دي
هغه ډېر کم دي چې په خپل غره او هېواد مین دي

ورپسې نه مرمه، خو ستونزه مې بس دغه ده چې
ځینې خیالونه مې پخوا د چا په یاد مین دي
څه رنګ په رنګ مې ژړوي، څنګه مې وینې زبېښي
ته به وا دوی زما په اوښکو او فریاد مین دي
دلته د بڼ ګلونو هم خپل طبعیت هېر کړی
له ورږمو تښتي، په توپان مین، په باد مین دي
زه د ګلپاڼو هار ور وړم دوی مې تر داره بیايي
دوی را لوی شوي په چړو کې، په جلاد مین دي

د ژوند جنت یې د دوزخ له سرو لمبو نه ځار کړ
د هدیرو خلک لا هم په "زنده باد" مین دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیات الله ګهیځ

غزل

په تهمتونو رنګ جامې درسره ښې ښکاري
له کلي مه ځه ! دا کوڅې درسره ښې ښکاري

اوس مې رېښې رېښې ګرېوانه پورې خله خاندي
تا راته ویل چې زولنې درسره ښې ښکاري

سره لوپټه سره اننګي او تکې سرې شونډې
بس ګرځوه يې دا لمبې درسره ښې ښکاري

سپرلیه شین څادر په منډه منډه مه ټولوه
زموږ غرونه او درېې درسره ښې ښکاري

ګهیځه ! پام د میخانې دروازه بیرته نه کړې
دا څونډې داره شنې تسبې درسره ښې ښکاري

اتل افغان

غزل

مخامخ به کېنو اینه به منځ نه لرې کړو
یه زما هم شکله فاصله به منځ نه لرې کړو

څو به را ایسار یو د کوډګرو منترونو کې
څه چې نور بهر شو دایره به منځ نه لرې کړو
موږ د تاریخ په نوم وختې غولېدلې یو
بس دې تېره شوې زمانه به منځ نه لرې کړو
ولې مو د یو بل د راتلو لار بنده کړې ده
کور چې مو شریک دی، دروازه به منځ نه لرې کړو
بیا به د وژلو اراده یو بل ته نه لرو
داسې چل به وکړو خزانه به منځ نه لرې کړو
کم تر کمه ستا دا انتظار خو به مې نه وژنې
ته که بیا راتلې هم خو وعده به منځ نه لرې کړو

موږ که په رښتیا زړونو کې خپله رڼایي لرو
ظرف به مو بیا دا وي، چې ډیوه به منځ نه لرې کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس انتظار کامه وال

غزل

نه داسې نه ده چې به دومره په اسانه کېږي
دچا د زړه ساتنه ګرانه ده په ګرانه کېږي

حیران په دې یم بې له تا مې ژوند تیرېږي څنګه
څنګه مې یاره ګوزاره اوس بې له تانه کېږي
زه خپل دښمن په دې بخمه غچ ترې نه اخلمه
خیر دی انسان دی خامخا خطا انسانه کېږي
چانه یې وګټمه چانه یې تپوس وکړمه
زما په ګران وطن تیری له هرې خوانه کېږي
ددې ولس خلکو کرلی فصل وسوزیده
ددې ولس ګیله له تا ځنې بارانه کېږي

چې د نفرت ډکو حالاتو کې وسېږمه زه
میرویسه، ځکه خو مې ویره له خپل ځانه کېږي

سید مرسلین متین زی

غزل

سترګو ته دې نه ګورم خمار به رانه پاتې وي
ژوند به رانه پاتې وي روزګار به رانه پاتې وي

نه کنه زما د پرهرونو پروا مه کوه
تاته به درګورمه پرهار به رانه پاتې وي

نه، نه مړه ماته د لفظونو ښکلا مه ښایه
څېرې به غزل کړمه معیار به رانه پاتې وي

بیا مستو څپو، د کلي شور په سر اخیستی یم
کلی به مې خپل کړمه او ښار به رانه پاتې وي

پرېده **متین زیه** ستا غمونه په سر نه وړمه
پرېده د جانان د زلفو شمار به رانه پاتې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ولاړ

غزل

د دې خوبونو اباد ښار ته به نور اور واچوو
چې نه ختمېږي انتظار ته به نور اور واچوو

اوس دې د یاد مرغه په بل نښتر کې ځالې وکړي
زړونه به سخت کړو دې چنار ته به نور اور واچوو

یوه خبره په کې هم د حق له پاره نه کړي
دې بې ضمیره اقتدار ته به نور اور واچوو

چې هره ورځ ورته د غره د سره لاندې راځم
د تصویرنو دې قطار ته به نور اور واچوو

چې هر نظر دې په نفرت راستنوي وي حسنه
د محبت داسې اظهار ته به نور اور واچوو

قدرت الله درمان

غزل

ایله ارام شومه ایله مې لږه ساه واخېسته
زما نامه چې د رقیب په وړاندې تا واخېسته

په بېلتانه مې زندګي د غسې ودوړېده
لکه میده خاوره له ځان سره هوا واخېسته
نور په پیرانو بې باوره شومه کار نه کېږي
لاړم د یوه ملنګ شاعر نه مې دعا واخېسته
هغې به دومره جدایئ کې ژوندون څنګ کړی وي؟
ما به چې تش ووې چې ځم (دي) به ژاړا واخېسته
زما د ډېرې مړاوي هیلې په ناڅا راوستې
په ترنم چې غرنۍ سندره تا واخېسته

ښه چې زما غزل خواږه نه دي د زړه درمانه
په اوربدو دې یې ببګاه ولې ناڅا واخېسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله ژوند

غزل

ساده ساده ژوندون ته نوی رنګ ورکول غواړي
بې سازه ورځو شپو ته لږ آهنګ ورکول غواړي

د مینې او د وینې تړون خپله نور ټینګېږي
فقط د ننګ او جنګ کیسو ته څنګ ورکول غواړي
پهٔ څومره بې نیارزی کې د ځوانۍ پهٔ خوب اودهٔ دی
راویښ یې کړه بنګریو ته دې شرنګ ورکول غواړي
ګرم نهٔ دی دهٔ نشه د لونګین لیدلې نهٔ ده
دا بنګ ترې یوې خوا ته کړۍ لونګ ورکول غواړي
د علم دولت سوزوي د خېټې جهنم کې
بچو ته د قلم پهٔ ځای کولنګ ورکول غواړي

ملنګ د پاکې مینې یې د خیال کندر ته راغی
نو ځکه (***سوله ژوند***) د زړهٔ قلنګ ورکول غواړي

ثانیه ارمان

غزل

نه له اقراره چرته ځي نه له انکاره وځي
ستا په اوږدو اوږدو وعدو سړی له کاره وځي

جوړې لمبې مې دزړګي دننه پاتې نه شوي
خړ خړ لوګي چې د بر کلي له چناره وځي

هغه چې خپل کلی پرېږدي څه لېونی خونه دی
ستا په پېغور باندې شرمېږي ستا لپاره وځي

دژمې لنډې لنډې ورځې پکې ستا یادونه
دا لېونی به دې اخر هم له روزګاره وځي

څوک یې د بندو دروازو سیوري ته هم نه پرېږدي
ارمان ګرم نه دی چې په نیمه شپه له ښاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر ملاجان

غزل

ډير په دې څيزونو پيره ! غلطيږو
اوږدې زلفې په لېشت ږيره ! غلطيږو

چې پېسې وي ښکلې پېغله وي بوتل وي
بيا چه څه غواړې وزيره ! غلطيږو
د چا زلفو کښې تر ډيره وخته ګير وو
ځکه تا باندې زنځيره ! غلطيږو
عربۍ باندې پوښتنې له مونږ مه کړه
يه منکره ! يه نکيره ! غلطيږو
انسانان يو پرښتې خو مونږ څه نه يو
څه نا څه خو به ضميره ! غلطيږو

نور تر کومه په دې هورو او غلمانو
ملاجانه دستګيره ! غلطيږو

قيس هاشمي

غزل

ډيوه مړه کړه ويده کېږو
توره شپه کړه ويده کېږو

ځه د ژوند خوږه سندره
زمزمه کړه ويده کېږو

ځان غزل کړه ويده کېږو
ما ټپه کړه ويده کېږو

وخت خراب دی ورشه بنده
دروازه کړه ويده کېږو

قيسه راشه په سرو شونډو
خوله خوږه کړه ويده کېږو

سید لقمان حساس

غزل

زه خو اوس ستا شومه ته دا غزلې ولې لیکې ؟
دا سې خفه او ناروا غزلې ولې لیکې؟
ستا هغه بیت (چې ته زما شې شاعري پرېږده مه)
هغه دې هېر دې؟ته اوس بیا غزلې ولې لیکې
ګوره ملګرى دې پوهېږي چې نامه مې اخلې؟
حساسه مړ شې ته په ما غزلې ولې لیکې؟

***

محمد عمر ښبوه وال

بیتونه

نه پرېږدي د سر سړي
وژني د هنر سړي
دا د پښتنو دښمن
ولي په تتهر سړي
خدایه ته نور وساتي
زموږه د لښکر سړي

سوله ژوند

غزل

بس همدا سې ننواتې ننواتې
نورې بس کړه دا میراتې ننواتې

زما زړهٔ کې درته غر د ګیلو پروت دی
ستا پهٔ مخ اوښکې راماتې، ننواتې
ستا شوخۍ لکه چې ستا پهٔ واک کې نهٔ دي
پهٔ معصوم نظر کې ساتې ننواتې
هسې نهٔ چې مرور شې رانه پاتې
ګله ! نورې رانه پاتې ننواتې
ستا د زور نهٔ یم بېلتونه لهٔ ناکامه
درولمه دومره زیارتې ننواتې

هغه خپل زړه نه مجبوره شي پخلا شي
تهٔ لهٔ **سولې** سره زباتې ننواتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرالرحمان بېتاب

غزل

ارمان، باور، ښایست، زړګی په کې ستم هم یو څه
زه باوري ستا په دروغو باندې، یم هم یو څه

یو د ښکلا احساس، بل درد په ټول وجود مې هاوي
زه چې درځمه ستا په لور، نو درنه ځم هم یو څه
زه خو فطرت د ښایستونو ذخیره ګڼمه
ځکه په غوږ کې کاغذي ګلونه ږدم هم یو څه
نن چې اذان د نوښت کړي، غزلخوان دلته دي
باور لري په خپل هنر او په قلم هم یو څه
انسانیته ! په تا شرم او که ویاړ احساس کړم
نن دې غندمه او سبا ته دې لمانځم هم یو څه

ستا د وجود نازک احساس ما کې تیارې خوروي
که د رڼا برخه لري، نو د تورتم هم یو څه

عابد ندیم

غزل

ستا په لیدو مې داسې زړه خراب شي
چې نه په حال پاتې شي نه خراب شي

ژوند تانه پس هغه حالت وګڼه
چې په کاغذ واوړي او به خراب شي
ما وی سګرټ مه څکه خراب به دې کړي
وی د خرابو نه به څه خراب شي
زړه سره دومره مینه نه ده پکار
چې نازولي شي واړه خراب شي
شېخه اعمال که د زاهد وګورې
کېدای شي خپله دې ماغزه خراب شي

ندیمه نوره یې نامه هېره که
ګینې د خولې خوند به دې ښه خراب شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل محمد مهد

غزل

زړۀ چې مې ستا په لور روان وي زړۀ نازړۀ وي روان
لکـه يتـيم ماشـوم خفـه خدازده پــه څۀ وي روان

په هغه شپه شکر وباسم چې څوک هـيڅ نــه دي مړۀ
په کومه شپه چې په اسمان کې ستوري نۀ وي روان

زمـوږ دژونــد هــره لحظـه کـټ مـټ هماغسـې ده
لکه په خوب کې چې کوم کس پر سر دغرۀ وي روان

ددغـو خلکـو يو عجيب خاصيت همدا ،هم دی چــې
څومره چې سيخ ورسره ځـې هومره کاږۀ وي روان

ددې وطـن حـــالات تـــر دې ځايـــه راورســيـــدل
څوک چــې صحرا ته ځي نو هم په اوداسۀ وي روان

مصطفی سالک

غزل

ستا د اوربـل، سـتا د رخسـار، سـتا د لېمـو کيسـه ده
څــه مختصـره اوس زمـــا د ورځـــو شـــپو کيســـه ده

ماتـــه ښـــکاره ده د شـــبنم او د ګـــلاب فلســـفه
زمــا پــه غېـږه کــې بـس سـتا د غوړېـدو کيســه ده

پـه ګلـورين خلـوت کـې سـتا د شـونډو لمـس غـوارم
دا پـــه جنـــت کـــې د خـــوږو لمبـــو کيســـه ده

څه چې د ځوان هوس په واک کې د ژوند واګې ورکړو
ګنـــې پيـــل شـــوې اوس زمـــوږ د زړېـــدو کيســـه ده

تـــه نظريـــه پـــه محبـــت کـــې د تعميـــر نـــه لـــري
تاتـــه خـــو زړونـــه مـــاتول هـــم د بنګـــړو کيســـه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید مرسلین متین زی

غزل

ماته دې مه ښايه د مستۍ زندګۍ تصويران
ماسره شته مړې زما د ملنګۍ تصويران

بيګاه مې ښه په چيغو چيغو ورته وژړلې
ما سره جيب کې ؤ يو څو د لېونۍ تصويران
په مېکده کې مې ښه ډېره مستي کړې وه چې
پټ وه اخيستي چا زما د بېخودۍ تصويران
يو داسې وخت ؤ ما په زړونو بادشاهي کوله
وګوره دا مې دي ملګريه د ځوانۍ تصويران
زه د دې وخت له حکمرانه خود ګيله کومه
چې دې ونه ليدل زما د بېوسۍ تصويران

خپله دې نه کړه متين زيه خدای دې خوار نکه
په آور يې وسېزه د خپلې ګاونډۍ تصويران

نجيب تنها

غزل

د دېنه مخکې چې د سترګو د معياره اوځم
کډه به واخلمه او زه به ستا د ښاره اوځم

نور مې باور ستا د وعدو سره تړون نه کوي
نور به زه ستا کړي لوظونو د اعتباره اوځم

يو خوا غربت يمه راغيستی بل خوا ستا يادونه
که خوب او نه کړمه سحر به بيا د کاره اوځم

بغير لته مې د بل چا په خوله صفت بدې شي
چې ته مې نه ګورې نو زه به د سنګاره اوځم

هزار غمونه دي چې زه يې بې د اوښکو خورمه
دا هو ستا غم دی چې اکثر زه د اختياره اوځم

تنها! تا وايه چې کوڅې ته مې اوس څله راځې
زه اوس د بل يمه نو څله ستا لپاره اوځم

وصي ابهام

غزل

چې دعاګانې دې له زړه راپسې وشيندلې
د بڼو اوښکې دې لېمه راپسې وشيندلې

څوک چې له کوره ځي اوبه ورپسې شيندي خلک
تا د ګلاب پاڼې په څه راپسې وشيندلې

د زړه لمن مې له غمونو تشه شوې نه وه
وخت انديښنې د ژوندانه راپسې وشيندلې

هغه تصوير مې موږې اوس هم په لېمو کې اوسي
زه چې روان شوم تا اوبه راپسې وشيندلې

ابهامه بيا رانه ازار شولو د چم ليونی
بيا يې تهی د ګريوانه راپسې وشيندلې

جعفر الماس

غزل

په زيارتونو باندې نه کېږي په دم نه کېږي
دا درد دمينې درد دی هيڅ ورسره هم نه کېږي

په دې يربړمه چې زړه مې کاڼی شوی نه وي
ډېره موده وشوه چې سترګو کې مې نم نه کېږي
(ځنې کارونه دټوپک نه بغير نشي کېداى
ځنې کارونه داسې وي چې په قلم نه کېږي)
ته خپلې اورې او دبل سرې ته غوږ نه نيسې
مانه درپاتې يارانه په دې رقم نه کېږي
موږ پکې څه وو ايو پريکړې دتقدير دې ګڼې
چې څه روان دي او څه کېږي دا خوسم نه کېږي

جانان په کړې وعده بېرته پښېمان شي وايې
بښنه غواړمه الماسه په قسم نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال امرخېل

غزل

د لوپټې سره دې ونيوې په خوله کې ګوتې
ځار دې له شرمه نور مې مه وهه په زړه کې ګوتې

ما ستا د زلفو په تارونو باندې وتړلې
زما له ګوتو ښويدې په بارانه کې ګوتې
ډېرې زما د نيتې کرښې په کې څه له کاږې
درنه به پاتې شي جينۍ په ديواله کې ګوتې
د عشق له درده مې کړه داسې ناګهانه چغه
لکه ماشوم نه کله ونښلي په وره کې ګوتې
تر څو چې ته د زړه ګلاب راته راليږې په کې
اوبه اوبه به وي له ما نه په ويارله کې ګوتې
په رکاتونو کې خطا کړم د بنګړو ماتيدو
د سودايانو غوندې شمارم په لمانځه کې ګوتې

ستا جدايۍ په خپل نصيب کړمه حيرانه پاتې
جلاله و مې سوځيدې په تناره کې ګوتې

سيد شاه سعود

غزل

بند په بند د ژوند په زولنۍ تړلی شوی يو
پس له مرګه هم په زندګۍ تړلی شوی يو

اوښکې يو ترون مو تر لمنې غزولی دی
سترګې يو په خپله جدايۍ تړلی شوی يو

مونږ د تسپو دانه دانه په زړه ويشلې ده
ځکه د وريښمو په رسۍ تړلی شوی يو

خپله ازادي مو په خړپوسو کې ساتلې ده
مونږه ماشومان يو په سيزنۍ تړلی شوی يو

څه وکړو **سعوده** چې سيلاب راپسې نه راځي
تل به د دريارب په بله جۍ تړلی شوی يو

حضرت ښیوه وال

غزل

څومره ساده ګي چې لرم دوه دومره غرور لرم
سر به له وطنه ځار کړم دا عزم ضرور لرم

خدای دې ما محتاج نه کړي د بل قانون او ژبې ته
خپل لرم قانون قرآن خپل فرهنګ کلتور لرم

نه غواړم خاني او نوابي د بل د لاس لاندې
خوښ یمه آزاد په ملنګۍ کې دا دستور لرم

حال یې د فرعون شي چې څوک کبر په ما کوي
مست شوم سمندر غوندې شور لرم سرور لرم

نه مې پرېږدي خپل ژوند ته خپل کور کې دا نور خلک
وایي ***ښیوه وال حضرت*** چې کوم ګناه قصور لرم

درد

دوه بیته

دا لا څه پښتو ده چې دې هېر کړمه
داسې پښتو وکه، رایاردېږه مه
نه غواړم خوندونه درنه نه غواړم
ای د ځوانۍ عمره خو تېرېږه مه

***

محراب ګل مخلص

دوه بیته

دا خپل ژوندون مې رسومه تر اجله پورې
په خطرناکو لارو ځمه خپل منزله پورې
ای د دغه دور حاکمه زړه دې یخ شو کنه؟
چې اور دې بل کړ له خیبره تر کابله پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیس هاشمي

غزل

ته راته وګوره دغه خو نه یې
هېر مې شول وې رښتیا دغه خو نه یې

مور یې ورغبږ کړه په کټ کټ مه خانده
ته خو اوس پېغله یې وړه خو نه یې
غزل غزل مې کړه ټپه ووایه
ګرانې ژوندۍ یې کنه مړه خو نه یې
کباب کباب شوم چې درومې کتل
اور دې راپورې کړ لمبه خو نه یې
مورې ! نه نه تا مرګ ته نه ورکوم
مورې ته ځوانه یې زړه خو نه یې
بېګا چې تږې شوم ترې ومې پوښتل
ای زه اوبه غواړم ویده خو نه یې

قیسه په دې عمر کې داسې غزل
قیسه لالیه نابغه خو نه یې

اباسین یوسفزی

غزل

هر څوک زما غوندې ساده نه وي چې زیار وباسي
خلک پښتو مښتو په تندر ولي کار وباسي

دوی هر منزل ته په لنډو د رسیدو قایل دي
پښتانه څکه په سمسور پټي کې لار وباسي

د داسې باغ به اخر څوک وي چې پالنه وکړي
چې ترې مالیارن پخپله بوټي میوه دار وباسي

سکنیه روره ! د شین سترګي په پښو مه پرېوځه
لالا ایتم هرې غوټۍ نه د کوکنار وباسي

یاران خو پرېږده دښمنان یې هم په ځان مئین کړل
ستا **اباسین** خلک په دې جرم له ښار وباسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورالحبیب نثار

غزل

سحر، صبا، د چینې غاړه او روانې اوبه
جانانه ما له خدایه غواړه او روانې اوبه

د چا د مست غزل په شانې زړه ته لاره کوي
ستا د ګړې په شانې غاړه او روانې اوبه
د خپل تصویر په تماشه، تصویر اوبو وړی دی
جینۍ ده ځای په ځای ولاړه او روانې اوبه
چې په غزل کې مې راځي، مناسبت به لري
د ترهېدلې ښکلا ژباړه او روانې اوبه
د چا لېمې له اوښکو ډکې، د چا شونډې وچې
خدایه یو ځای کړې دغه شاړه او روانې

څه عجیبه شانې یو خوب دی چې همېش یې وینم
نثاره ته او هغه دواړه او روانې اوبه

جاوید شاه درمان

غزل

دومره غریب وم، چې ګنډلو له یې ستنه نه وه
بلا موده زما قمیص پورې لمنه نه وه

غریبې داسې چې ازغی هم په ازغې وباسم
قسمت مې داسې چې په ټول کلي کې غنه نه وه

څه بلا ګران دي د پردي جیب نه پیسې وباسل
نن مې لېدل د یو مزدور د لاس څرمنه نه وه

د خپل احساس د سیوري لاندې مې دمه وکړله
د ښار کوڅې ټولې پخې وې، پکې ونه نه وه

درمانه تلی میکدې ته وم واپس راغلمه
په دې خبره چې د مور راته بښنه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درویش دُرانی

غزل

د یار وزلفو ته به ځېر ومه تر ډېره پورې
ځوړند به زه په دې ځنځیر ومه تر ډېره پورې

مور که به څه هم د دوښمن وه؛ خو چې بوره به شوه
په خدای چې زه به هم زهیر ومه تر ډېره پورې

جانان ویل چې دا زما د بارخو زر به ستا وي
په دې خبره زه امیر ومه تر ډېره پورې

زما د خپل بخت ستوري نه وو، ستا د زنې خال و
چې زه یې لاندې تر تاثیر ومه تر ډېره پورې

د دغه خلکو ساده توب دی تر دې حده پورې
چې زه **درویش** هم پکې پیر ومه تر ډېره پورې

محمد ګل منصور

غزل

د کلیوالې مینې اور په زړه کې بل کړه زما
رومال راولیږه! نامه وربانده ګل کړه زما

پردی راوړی نه خپلېږي خو یو سوال کومه
خدایه! بس دغه یو پردی راوړی خپل کړه زما

ویل یې واه واه ته شاعر یې څه یو کار خو وکړه
ماته غزل ولیکه، یاد پکې اوربل کړه زما

آخر مین دې یم، په خوا مې داسې مه تېرېږه!
خازې د قبر په نازکو شونډو ښکل کړه زما

منصوره! زه چې له خپل کلي نه وتم ویل یې
درسره تلی نه شم، خو یاد ځان سره مل کړه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرر ساپی

غزل

ښکلي چې هر خوا ته نظر واړوي
سم لکه خومان د کوثر واړوي
دا د کرس خندا لکه د توري خرپ
ما او زما زړه به په شر واړوي
دا سی معصوم ګوري ته وا هیڅ نه دي
غلا به د زړه څوک په دلبر واړوي
مسک یی پسرلي په اننګو کې شي
زلفو ته څنډ ورکړي سحر واړوي
دا خامی خولګۍ او دا اومه ښکلي
ما به د خپل هوډ نه اخر واړوي
ما ته می جانان سترګو ته ودرېږي
لاس چې کوم مین په دلبر واړوي
وخت زمونږ ملګري دي ساده یاره
جام به دي د کبر په سر واړوي
دومره به دي ښکل کړي چې او تره شي
خدای به دي یو ځل په **شرر** واړوي

محمد زمان سهیل

غزل

چې له حواسو مې د غره ډبري قاتي کړلي
د آرمانونو جنازي مې هلته پاتي کړلي

د خان مزدور ومه دمې ته په کې وخت چرته وو
د لاس تنهاکي مې نو ځکه په غاښ ماتي کړلي

زه به مړ نه یمه، که یمه نو په دې به یمه
که مې هر چېرته په پښتو خبري زیارتي کړلي

د خپل آرمان جسد مې خپله په اوږو واخیست
او خپلو هیلو ته مې خپله ننواتي کړلي

د ځوانیمرګ سهیل په غم دې چرته ونه ژړل
تا تمامې ښکلاوي څه باندې میراتي کړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل رحمان رحماني

غزل

ستوري مې په غېږ کې وو د شپې په ژبه پوه نه وم
ژونده ! ستا د ښکلې فلسفې په ژبه پوه نه وم

هېڅوک مې له خپل ژونده، له خپل درده خبر نه کړل
شاید د روانې زمانې په ژبه پوه نه وم
دلته پسرلی هم له سلګیو سره مل راځي
ځکه ستا د اوښکو د کیسې په ژبه پوه نه وم
ژوند مې که پېچلی و، مانا دې کړ، تفسیر دې کړ
پوه وم په هر څه، خو د هغې په ژبه پوه نه وم
لارې د غزلو، د سندرو رانه ورکې وې
زه چې د ګودر او د چینې په ژبه پوه نه وم

جام مې له خپل ځانه، انتقام مې له خپل ځانه و
شکر چې د خپلې ارادې په ژبه پوه نه وم

ریاض تسنیم

غزل

بیا د زړه یو آرزو وږمه، وږمه ده
لکه پېغله د ځوانۍ په خوب ویده ده
ترخه ځکه ده چې عمر یې ډېر کم دی
خوږه ځکه ده چې ستا د خولې وعده ده
حال مو یو بل ته د کوم قیامت ونه وې
حال مو یو بل ته د کوم قیامت ونه وې
زه یم او یوه خاموشه دریچه ده
د انسان د زړه سکون پکې عنقا دی
درمسال دی، که ګرجا ده، که کعبه ده
انسانان پکې د ګوتو په شمېر اوسي
تش په نوم خو ډېره لویه ښاریه ده
خو دا کلي سم د مرګ په خوب ویده دي
ګنې مونږ وهلې هره دروازه ده
حادثو **تسنیمه**! څه لوبې ونه کړې
خو په خولې مو هم هغه د ژوند نغمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابد ندیم

غزل

غزل چې نه راځي او ما په ځان زهیروي داسې
نو ښه پوهېږمه، چې ما ته هېروي داسې

نور به یې څنګه تېروي؟ خو مګر ما ته بې تا
ژوند لکه زهر چې له ستوني تېروي داسې

چې زلفې لاس کې لوبوي او وايي نه دي وژنم
نو څه له ما په بلاګانو وېروي داسې؟

لکه وجود کې سا ګرځي پرې انسان ژوندی وي
په محبت به مې مات زړه کوشېروي داسې

ندیم فلانۍ سینې ته جوخته کړه او ورو یې ووی
شېخه د ښکلو نه به لاس چاپېروي داسې

عثمان علي عثمان

غزل

خبر کۀ ګریوان مې دی اشنا ستا د لاسونو لاندې
ژوندون مې تېر کړو ستا د ډېرو احسانونو لاندې

زما یقین دی د پښتون وطن مرغۍ وه دغه
دا چې یې وینه څڅېدله د ساګونو لاندې
زۀ په خپل وس سره د دې وطن اخبار نۀ ګورم
پکښې د غم قیصه وي لیک د تصویرونو لاندې
دلته کۀ روغ دی کۀ رنځور دی خو ویرېږي په ځان
سم لۀ مانښامه ږدي ټوپک د بالختونو لاندې
نن خپل منګی ورته لړ ږدم ورځمه جاج یې اخلم
څوک دی خوږه شپېلۍ وهي د چنارونو لاندې

عثمانه ما له هم خدائي هغه ځای کې کور راکړو چې
چرته وبنۀ چې به کېدل د چوکاټونو لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثمان علي عثمان

غزل

داسې نه چې خپل وګړي پسې ژاړي
دلته هر سړی په مړي پسې ژاړي

چې د لاسو ښپو يې اووتو غلام شو
لېونے اوس په خپل پړي پسې ژاړي
زهٔ او يار يو، او بس دغه زندګي ده
يو زړهٔ سترې بل زړهٔ سترې پسې ژاړي
بعضې خلق ډېر ځهٔ بائيلي خو موسکي وي
بعضې خلق په خسنړي پسې ژاړي
د قالين په مخ مې سر تندی خوږ نه شو
زړهٔ مې هاغه شان سرګړي پسې ژاړي
چې د امن تېغی اوکي رازرغون شي
پښتانهٔ په داسې ځړي پسې ژاړي

خپل **عثمان** يې چرته ښال خاطر کښې نه وي
خو چې ټال ته پړي ترې پسې ژاړي

انورالحق يرغل

غزل

د جلۍ پلار دې راته لارو کې پيرې نه کوي
لور ته دې ووايي چې ما ته اشارې نه کوي

په دې ملا پسې زه ځکه اقتدا نه کوم
دا په وطن د شهيد شويو جنازې نه کوي
هغې ته ووايئ ! چې لاړې ! نو کيسه ختمه شوه
هغې ته وايئ ! چې هر ځای دې ګيلې نه کوي
مور مې خبره نه ده مور مې ده دادا ته لګيا
هلک ښه شوی ژړاګانې اوس د شپې نه کوي
خوب کې مې هم داسې وا نه ورېدل او نه شوم خوشال
چې پښتانه نور سړي شوي دي جګړې نه کوي

يرغل بدرنګه دی، ښايسته دی، يرغل ټکۍ ټکۍ
جينکۍ پوهې کړئ ! په ما دې تبصرې نه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار ګل امیرزی

غزل

بل ته یې وایي، خپله خوله نه لري
زړه ته دې نه راځي چې زړه نه لري

اوس هم د درد سره رشتې پالي خو
سترګې مې پوچې دي اوبه نه لري
یار په څلور حسه ژوندی څنګه دی
چې د ژوندو پشان پېنځه نه لري
زه پرې پوهېږمه ته هیڅ مه وایه
چې درد لري سترګې بانه نه لري
اوس په ما هسې زلزلې نه راځي
اوس د پښوا غوندې کاته نه لري

څه څه تا څه وویل، ته بیا وو وایه!
ستا **امیرزی** درسره څه نه لري!؟

حیات الله ګهیځ

غزل

ځیني ورک شي چې څو شپې ورباندي واوړي
ځیني وي که زمانې ورباندي واوړي

په دې لارو کې د پلونو عمر کم وي
چې تري ځې خاوري ایري ورباندي واوړي

زمونږ چم کې د ځوانیو پسې ورکه
ته یې واخلې چې روژي ورباندي واوړي

مونږه څو خو دومره لاره درنه غواړو
چې زمونږه قافلې ورباندي واوړي

که جانان لاره بدله کړه **ګهیځه**
بنه شوه پړه به د جرګې ورباندي واوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله زهیر

غزل

دي ښار کي د ګلونو ننداړتون شته او کنه نه
سبق پکي ويل کيږي پوهنتون شته او که نه

زما د پښتونخواه د هر وګړي نه پوښتنه
زمونږ په روايو کي څه بدلون شته او که نه
نړۍ په مقدسه مطالعه کي مو څه لوستي
نامه پکي زما د دي پښتون شته او که نه
زما خو د کندوز هغه ماشوم هيڅ نه هيريږي
واکداره ستا په لاس کي څه قانون شته او که نه
د ميني بادشاهت ښه دي که نه نه ملنګي
ممتازه چه په مينه کي جنون شته او که نه

زهيره د غزلو د ليکلو چل خو ذده کړه
خو ګورم چه قلم کي دي څه يون شته او که نه

عابد نديم

غزل

په ګل بدن دې ادمخورې جامې نه اغوندي
هغې ته وو ايئ ! چې تورې جامې نه اغوندي

څوک دې په زړه کې د وطن د وراني خيال نه ساتي
څوک دې ضمير ته دا کمزورې جامې نه اغوندي
که يې وژلمه نو ما دې هم په مينه مړ کړي
زما وژلو ته دې نورې جامې نه اغوندي
زما په لور دې ځنګېدلي سترګې نه راړوي
زما غزل ته دې نسکورې جامې نه اغوندي
د ملاقات په لمحه ځکه وارخطا يمه چې
په خپل واده کې څوک غمخورې جامې نه اغوندې

که مې دا زړه د خپل ښايست په اور ستي نه غواړي
نديمه بيا دې په زړه پورې جامې نه اغوندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر رحمان بېتاب

غزل

تیاره مزل، ورک مې منزل، بل مې ښېرې لپه کې
ما خو اوس هم تاته نیولې وې، ډېوې لپه کې

سکون، باور، اخلاص، پښتو او د ښکلا تصور
څه په هنر مې راټول کړي، دې وړې لپه کې

زه یو وخت دومره په اوچته مرتبه کې ومه
ما به لیدلې ښاریې او هدیرې لپه کې

افسوس اوس هم یې دعاګانو ته اکثر پورته کړې
د انسانانو وینې تا وڅښلې دې لپه کې

هیڅ نه پوهېږم چې دعاوې ولې نه قبلېږي
ګنې ما وکړلې رنګ، رنګه تجربې لپه کې

اتل افغان

غزل

زما خاموشه زندګي به دومره شور پېدا کړي
بهر به واورې وي خو زړونو کې به اور پېدا کړي

د سرمايې ټېکه دارانو په زړه نه ځايېږي
غريب سړی چې په ټول عمر کې يو کور پېدا کړي

خلک د جوش او بدمستۍ په ګډاګانو سر کړي
انګور چې هرڅومره کمزوري شي نو زور پېدا کړي

زما نظر به د تمام جهان منظر اووينې
زما د سترګو سپين چې ستاد سترګو تور پېدا کړي

د دوی ژاړه فرياد به څوک واوري **اتله** افغانه
زمونږ د چم خوران به چرته کې غمخور پېدا کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه نواز باقر

غزل

نه د چا په تصویرونو، نه د چا په تنهایي شو
د زړه هر یوه دیوال مې درده تور ستا په لوګي شو

چې وړه وم مور مې مړه شوه، چې شوم پیغله پلار مې مړ شو
را واده چې شومه خدایه نو خاوند مې شرابي شو
په مړوند به دې لا ځرنګه دمه د سرې وځي
د ژړا نه ډک ماشوم چې غلی ستا په یو بنکړي شو
بیا مې ټوله ورځ په دې خبره ځان لا زړه خوړلی
خدای دې خیر کړي ملا راغی او زمونږه ګاونډي شو
چې له کوره یې بهر هم یو قدم اخیستی نه و
ژونده! تا دومره مجبور کړ چې له خپل ځان نه باغي شو

هر سړي ترینه د خپلې خوښې تار وشکولو
ستا غزل ***باقره!*** څه؟؟ شو خو ګریوان د لیوني شو

سید جیلاني جلان

غزل

ور دې د زړه کړلو دربند د ننه کیناستلې
اوس تیروه یوازې ژوند د ننه کیناستلې

ته دې پخپل ښایست پریمانه خوشالي وکوه
زه به له درده اخلم خوند د ننه کیناستلې

زما او ستا د یو کیدو امکان بس داسې ګڼه
لکه د اور او بو پیوند د ننه کیناستلې

اوس مې وجود د ژرندې پل د غم په لواړو دانو
دا دی درګرده وهي شخوند د ننه کیناستلې

د اور کړیو کې ***جلان*** بند په بند داسې بند شو
لکه بنګړیو کې مړوند د ننه کیناستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمود خزان

غزل

پرېږدئ دا خلک چې تصمیم د ژوندګۍ ونیسي
بڼ کې ګلان وکري بوټي شي غوټۍ ونیسي

هغه خو ټول عمر سخا د روښنا یي ورکوي
دې کې کوم راز دی پوره وړي چې سپوږمۍ ونیسي
دلته د هر چا لاس رسېږي د مظلوم غاړې ته
څوک پیدا نشو چې ظالم هم له مرۍ ونیسي
دوی چې لمن وهي د جنګ اور ته څه لېرې نده
یو وخت به راشي چې دا اور ټوله نړۍ ونیسي
یو دوه خو، ندي انتها ته رسېدلی ظلم
څوک به ژر چېرته لاړ شي چا ته به څولۍ ونیسي
د تګ په وخت کې اجازه له مانه مه اخله
خلک به پوه شي چې ته ځې او ما سلګۍ ونیسي

باد شاهي نه غواړم **خزانه** یم خوشاله په دې
چې خپل حریم کې مې هغه په ملنګۍ ونیسي

خالد افغان

غزل

په سمندر کې د سکروټو اوازونه مات کي
د خدای قدرت وګوره سترګو باندې زړونه مات کي

زه ځنځیرونه ماتوم خو تقدیر دا سې ده چې
په مخ سپېره راکي بند کې مې لاسونه مات کي
ای ! قدم ونیسه غرور نه حسن ډېر هوښیار دی
د چا مرشد به ائنه کې تصویرونه مات کي
ربابه ! غلی شه زما دویر کیسه مه کوه
نغمه به ګونګه شي، او خدای به دې تارونه مات کي
په مونږ جامې باسي توبه د لنګ له زوره توبه
خو پښتانه یې د راشن په وړو سرونه مات کي
ولې شاعر به څه د دې تاون جبران نه غواړي
چې د سپرلي سخا دې سنو کې ګلونه مات کي

د مېکدې په جرس ټول د شوم بچي راټول دي
خو یو **خالد** دی چې ځان مات کي نو جامونه مات کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عصمت الله صالح

غزل

څو پټ رازونه بهانې ځان سره څنګه يوړل؟
خپ تصويرونه آينې ځان سره څنګه يوړل؟

د آس ګردونه فاصلې ځان سره څنګه يوړل؟
دغه آسونه قافلې ځان سره څنګه يوړل؟

بس اند ښنو مې زړه خوړلی دې ته فکر کوم
د وخت کارونه زمانې ځان سره څنکه يوړل؟

دا خو ثابت په خپل مکان و ، هيڅ تغير يې نه کړ
جوړ د ېوالونه زلزلې ځان سره څنګه يوړل؟

صالح د فکر په چاپېره دايره کې ګېر يم
نن څو سرونه ترانې ځان سره څنګه يوړل؟

سعيد سعيد

غزل

ما يې د حسن د لمبو په سوري خوب کړی دی
ملګرو ما ورپسې ځکه ليونتوب کړی دی

د ښار مينو شکر اوباسئ په هرڅه شته يئ
موږه د لږو تندو غبږ کې مينتوب کړی دی

ما له هغې څنګلې نيسې له کوڅې مې شړې
ياد کړه په کومه چې تا ډېره موده خوب کړی دی

بغير له کوره او ګوره بل څه يې ليدلي ندي
زموږ د کلي جونو داسې پېغلتوب کړی دی

ستا د ښايست عمر به کم نه وو خو څه وکړمه
قدرت د ګل د ژوند په ورکړه کې شوم توب کړی دی

احسان الله درمل

غزل

مرګ که زمونږ کار د ژوند تمام کړی نور به څه وکړی
هسی به په مړو ځان بدنام کړی نور به څه وکړی

خاوری می ساقی ته د پښتون خمار غرور مه شه
مړه خو نسکور به راته جام کړی نور به څه وکړی

غله د هوس هم د خپل ښایست له ښاره مه شړه
رادی شی خپل زړونه به لیلام کړی نور به څه وکړی

څومره چی یاران خاوری زما په نامه اړوی
دومره به د خلکو راته پام کړی نور به څه وکړی

ښکلی که هر څو ظلم پر ما کوی پر ما یی څه
کم به د خپل حسن یو غلام کړی نور به څه وکړی

منګل ښېوه وال

غزل

د وختونو ژرنده ګرځي زماني په کې دل کېږي
عجیبه غوندې څېرې دي چې ښيښې په کې دل کېږي

دا وحشت دی، که قیامت دی هیڅ په پته یې پوه نه شوم
چې منزل ته نه رسېږي قافلې په کې دل کېږي
د مرګونو پرښتې هم کله کله ننوځي
دغه ډک دی له تسکینه حادثې په کې دل کېږي
دې ښار ته د نفرت په نظر ګورمه اوس ځکه
زما له وینو جوړې دا نغمې په کې دل کېږي
زمونږه له ژوندون نه هډېرې جوړول غواړي
دا څنګه ارتقا ده ښارېې په کې دل کېږي

چې تیارې وي نو **منګله** د لمر څېره پناه کېږي
چې رڼا وي نو بیا ګوره توري شپې په کې دل کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اباسین یوسفزی

غزل

د اوښکو لیکه چې د چا په اننګي لاړه شي
لکه تېره توره مې نېغه په زړګي لاړه شي

هغه لمحه زه د خپل عمر حصه نۀ ګڼمه
کومه لمحه چې ستا له یاردو نه خالي لاړه شي

بې مینې ژوند راته څه داسې بې نمکه ښکاري
لکه د کلي د ملک نه چې خاني لاړه شي

نفرت زما د کلي خلک په سینو کې ساتي
د محبت خبره څنګه تر زړګي لاړه شي؟

زه چې زړېږم څومره، مینه مې ځوانېږي
حسن به ځان ووژني، تا نه چې ځواني لاړه شي

مقتصد سترې

غزل

سترګي وهې ددې سترګکو پوروړی دې یم
حساب دې نیسه د مچکو پوروړی دې یم

نری ورېږي ګوتې دې بیا شمېرمه بیا درځمه
د اکو بکو سر سیندکو پوروړی دې یم

په خوږه ژبه دې ډېر تېر ایستل دنقل بوډۍ
لا هم د ډېرو، ډېرو سپکو پوروړی دې یم

بایللي تللي او ګټلي زمونږ دواړو ګډ دي
تیار د یار دې خو د ورکو پوروړی دې یم

سترې له کومه کور ته راغلې پښې لوڅې لاړې
زمونږ جومات کې د څپلکو پوروړی دې یم

شاه نواز باقر

غزل

چرته چې تنګ ومه هم هغلته مې ساه واخسته
په ځان کې پټ شومه په ځان کې مې پنا واخسته

غوځ شوی لاس یې راته بیا په لوپټې وتړه
شکر له درد نه مې مزه یو ځلې بیا واخسته

ددې وطن خلک ډېر زر د زړه په رنځ اخته شي
زه لا ماشوم یمه خو ځان ته مې امسا واخسته

ستا تصویرونه مې ترې لرې کړل او چیغې یې کړې
له دېوالونو نه مې هم خپله سزا واخسته

باقره! اوس به د منزل اخري حد ته رسوو
تا په لاسونو کې ډیوه او ما رڼا واخسته

طایر ځلاند

دوه بیته

مهمه نه ده ما او تا ته د هر څه پېژندل
محبت څه وي؟ محبت خو وي د زړه پېژندل
ما ځینو خلکو ته بې ځایه زړه کې ځای ورکړلو
ما ځینې خلک په پوره مانا ونه پېژندل

***

ډاکټر عطاء الرحمن ساپی

دوه بیته

سپرلیه راچپه کړه د رنګونو ډک جامونه
کوي د سرو لمبو ځنې جامې زموږ ګلونه
یو وخت به دا قطره قطره شیندلی زړه راټول شي
که چپ نه شي مکتب کې زنګ ممبر کې اذانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

/اجمل اند

منلګ بابا

ستړی یم، تږی یم، ملنګ بابا
راکړه یو ډکه پیاله بنګ بابا

دې دوو غږونو پسې ډېر خپه یم
د منګې ټنګ، د سېتار شرنګ بابا

لکه له مات لښکر نه پاتې سپاهي
نور مې بایللی ژوند ته جنګ بابا

اوس مې د دې ښار خلک وپېژندل
اوس له هر چا نه کوم څنګ بابا

زما په نوم هم یو جنډه وتړه
غواړمه نور شم، ستا په رنګ بابا

نور له روښانه څراغونو ستړی
رامې کړه بیا بېل او ګلنګ بابا

/اجمل اند

غزل

حالات ښه نه دي، حالات لا له ژوند رنګ غواړي
لا غنمرنګ غواړي او لا د تورو شرنګ غواړي

هغوی ډېر کم دي، چې جونګړې جوړوي او درومي
هغوی ډېر زیات دي، چې ودان ښارونه ړنګ غواړي

خپلې بربنډې میخانې پرې په امان کې ساتي
سمندر پورې خلک زموږ غرو کې جنګ غواړي

د ښار ښایسته دې نورې غټې سترګې نه توروي
زورور شته له تورو سترګو نه ګلنګ غواړي

انـد لېونی دی، اند اوس هسې په خبره نه دی
پردی وطن پردی، کوڅې دي او دا بنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحب شاه صابر

غزل

رنګ د میکدې په بله واړوه
وخانده ! کاسې په بله واړوه

ګوَرې ګوَرې زلفې لرې خندۀ وهه
غرونه غرونه شپې په بله واړوله
راشه د رنګونو سپرلي راوله
داسې دا کوڅې په بله واړوه
مات زړونه په مست نظر کې وپېره
ورانې ادېرې په بله واړوه
عشقه ! دا زړه دنیا بدله کړه
بیا مې ارادې په بله واړوه

پرېږده چې رڼې شي د رڼا قیصې
راشه تماشې په بله واړوه

ساجد بهار

درې بیته

بیا مینتوب ته مې اوږده موده ارام پکار دی
نجونې نازکې دي، دې ډلې سره پام پکار دی
خوند کا د شلو رقیبانو منځ کې ژوند تېرول
پرېږده لګیا دې وي د هر چا احترام پکار دی
دې لیونې او بې ترتیب ژوند ته مې ته پکار یې
او د رګونو مستیدا ته مې ماښام پکار دی

***

صابر

دوه بیته

مونږ د یو جنګه خبر نه شوو، چې چا وګاټه
مونږ د هره جنګه راوړل د دنیا شهیدان
مونږ د دې دور د فرات پر غاړه مړه له تندې
مونږ د دې دور د تاریخ د کربلا شهیدان

شېر حسن کمالزی

غزل

اوس چې څوک شعرونه حماسي وايي
هسې د مړې خيټې پارسي وايي

ته چې د چارواکو صفتونه کړې
خوار شې، خو همدې ته چاپلوسي وايي
دلته که تکړه وې، نو دروغ وايه
بيا به درته هر سړی سياسي وايي
دې وخت کې هماغه سړی مخکې وي
بس، چې يو څو ټکي انګايسي وايي
يو خائين دې هم کله راکش نکړ
مشره، بيا نو څه ته بې وسي وايي

تاته، خو به ځان په فساد ښه ښکاري
خلک دې ته غټه دووسي وايي

دوست محمد عارف

غزل

همېشه وړاندې وهي ګام، شاعرانه غوندې دی
کوي يې هر يو کار دوام ، شاعرانه غوندې دی

له مانه مه پوښته: "له کله شاعري کوې ته "
د پښتنو ژوند خو تمام شاعرانه غوندې دی
پوهېږم ما مجبوروي د خپل ارمان په خاطر
پوهېږم ما باندې الزام شاعرانه غوندې دی
چاپېر ګلونه دي، په منځ کې يې کوترې ګرځي
زموږ په کلي کې يو بام شاعرانه غوندې دی
ملګرو دلته يو انسان مې په زړه خوږ لګېږي
زه ترېنه اخلمه الهام، شاعرانه غوندې دی

هغه که يو ځلې خپه شو نو پخلا به نه شي
کوه **عارف** سره لږ پام، شاعرانه غوندې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعید شینواری

غزل

زیارت یې کړمه، نجونې راروانې دي، قاضي !
په دار مې کړه، زما معاملې ورانې دي، قاضي !

له عقل له رواج نه عاري هیلې، نه رشتیا ! !
توبه ! څومره؟ کافرې مې یارانې دي، قاضي !؟

تعمیل د حکم سمه ده کوم، کلی پرېږدم ، خو
دا څه راپسې شاته؟ ژړاګانې دي، قاضي !؟

د درد جونې له چانه ستروې؟ د ویر په ښار کې
او بله دا چې دا خو ماشومانې دي، قاضي ! !

چې زه دې کړم په کوم کتاب؟ د خپل **سعید** په نوم
همزولې مې ښځې درته، حیرانې دي قاضي ! !

اسیر منګل

غزل

د سترګو رپ کښې سرې بوڅې د وختونو شاته
خدایږده چې څه وي ددې ځنې تصویرونو شاته

وهه وهه چې زما نه منې او خپله کوې
بې له داغلولو نور څه نشته د خالونو شاته

چې ستا د مخ کتاب لوستلو ته وزګار نه شومه
خدای دې ما مړ کړي ددې ډېرو کتابونو شاته

زه په ساقي دومره مئین یمه نا نه شم کوی
ګنې ښه پوی یمه چې څه دي د جامونو شاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ سپينې و اورې ګورې شنهٔ شنهٔ ځنګلونه ګورې
تهٔ دې ته نهٔ ګورې چې ځهٔ کېږي د غرونو شاته

تا چې اور ورته کړو ايرو کښې به ئې څوک لټوي
زما د مينې دنيا وه د چنارونو شاته

رنګ ئې سپين مخ را ياد وي بوئ ئې وږمې د زلفو
پوئ نه يم ښکلي څنګه پټ وي د ګلونو شاته

نه شين خالې شته نه چينه، نه ئې منګي نه چنار
تشې کيسې اوس پاتې دي د ګودرونو شاته

قيامت ئې هير کړو رانه خدايه د قيامت نه مخکښې
قيامت چې وليدلو ما د وحشتونو شاته

زه به څلور ځايه ټوټې نه وی په خپل کاله کښې
که ديوال نه وی پوهيدی د ديوالونو شاته

منګل کهٔ لوړ نه دی پهٔ ونه ټيټ ئې هم مه ګڼه
د شاعرانو قد ليدی شي د لفظونو شاته

م. شهيم

غزل

ستا د ياد په سره مجمر باندې ولاړ يم
څريکه څريکه په پرهر باندې ولاړ يم

واه دا څومره په هنر باندې ولاړ يې
ستا د سترګو په نظر باندې ولاړ يم
بس د چا د ځوانيمرګي مينې ياد يم
سور شفق يم مازيګر باندې ولاړ يم
څه په عجز مې څنګل ده ماته کړې
څه له کبره په څادر باندې ولاړ يم
غره مه شې نه يم ستا د غزل توري
تور لونګ يم په ټټر باندې ولاړ يم

زه نو دومره بختور چېرې **شهيمه**؟
چې د چا د زړه په سر باندې ولاړ يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام الله وقار

غزل

بلا موده ووشه له مونږه په ښنګ ځي مرور
بلا موده وشوه، له مونږه دي پسرلي مرور

ما خو ګومان کاوه، چې يې به سر سري مرور
اخ ! شم قربان درنه، نو ته خو يې ببخي مرور

چې خفه نه شې لېونۍ جانان دی خيال يې ساته
نه پخلا کېږي، چې يو ځل شي لېوني مرور

بس ښه به دا وي، چې په خپله شو پخلا خپلو کې
ګڼې دا خلک ګوره نه پخلا کوي مرور

نه له هغې مرور نه له زمانې مرور
زه له خپل بخته مرور له خپل تندي مرور

دا ستا لپاره شو اکرام له هر سړي نه قربان
دا ستا لپاره شو اکرام له هر سړي مرور

اکرام الله وقار

دوه بيته

ته له خپل سر نه لوېته په زيارت مه غوړوه
مه مې زيارت نه غواړه مه له باباګانو غواړه

په لوپټې باندې سر پټ کړه ، کړه لاس ونه لپه
له پاکه ربه مې په خپلو دعاګانو غواړه

***

ډاکتر عطاء الرحمن ساپی

دوه بيته

زما او ستا ترمنځه واټن ړدي دا زمانه
په څومره سپين سترګۍ مو بېلوي دا زمانه

د وخت د فن کارانو غرور هيڅکله مات مه شه
همدوی دي چې په مونږه لوروي دا زمانه

رضوان الله اوبرنګ

غزل

نه د چا ياد مې کړم او نه په ژړېدو مرمه
زهر په څو دي دوکانداره زه په څو مرمه

څه خوشبويي ستا د انکار له ليکه راشي واه !
هم مې ژوندی ساتي او هم په کاغذو مرمه

کېنه، چې دا شېبه به هم راته بې خونده شي
تا ته به ګورمه قاتلې ! چې ترڅو مرمه

درد ، بې کسي او بې وسي له حده واوښته
دا څو ماښامه تش ګيلاس ته په کتو مرمه

ژاړو او خاندو هم له تېرو کيسو خوند اخلو
څه په مزه مزه او څومره په نخرو مرمه

فيصل فاران

غزل

را پرېوتي يو دېوال د تلوسو
د زړګي په کور مې شور د وسوسو

خرڅېدې درنې پګړۍ او سپين پړونې
د ناموس هر يو نشان مو په پيسو

آخر زه هم شوم مصروفه په دنيا کې
د نيمګړي محبت غم به ترڅو

د شلېدلي ګرېوان سوال يې ماته پرېښو
د هغې سره هنر د دلاسوو

د جنج مينځ کې به روان ومه **فارانه**
زلميتوب و ، که باران د پتاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محراب ګل مخلص

غزل

راوستې ما تر خپل وجوده اندېښنه ده پیره
اوس په رېګونو کرښې باسمه او شپه ده پیره

اوس مې ته مه پوښته ګلابه اوس په ځان نه یمه
اوس رانه هېره د ژوندون هره کیسه ده پیره

فالي نو ولې شو حیران زما د لاس کرښو ته
چې زه به څوک یم او دا کومه زمانه پیره

د څو زرینو کرښو وړاندې مې شي عقل تمام
د څو رنګینو پاڼو لویه فلسفه ده پیره

چې درته څرنګه مانا کړم د **محراب** څو توري
دا مې جذبه دا دبدبه دا مې اسره ده پیره

عبدالهادي اثر

غزل

دایره ده د وجود رانه چاپېره
زندګي ده لکه دود رانه چاپېره

مصوره څومره ښکلې یم ولاړه
یو تصویر کړه د جمود رانه چاپېره

موري، موري خوب کې وینم جنتي یم
ملایکې د درود رانه چاپېره

بیا سکون دی، بیا عجبه خاموشي ده
خاموشي ده د سرود رانه چاپېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر محمد کاروان

غزل

تلوسه مې یو په دوه شوه تاته راغلم
مړه د صبر مې ډیوه شوه تاته راغلم
تتېدل مې زده د اوښکو ستورو نه و
شپه د کال غونډې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مُغل و
زما مینه پښتنه شوه تاته راغلم
د زړګي په خم کې څاڅکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پیاله شوه تاته راغلم
ما ساتله پټه مینه پټه نه شوه
د خوشبو غوندې خوره شوه تاته راغلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګوانښ و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغلم
د هجران غشي یې نور زغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
یو **کاروان** د ارمانو مې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

سعدالله فطرت

غزل

په زړه کې مې لوی غر د حوصلې و ، خو اوس نه دی
له تا سره مې تار د یارانې و ، خو اوس نه دی

یو ځل په ماشومتوب کې و یو زړه رانه مات شوی
ازار یې تر ځوانۍ په ما پسې و ، خو اوس نه دی
هو ! ګرانه پرې بې حد او اندازې ومه اوس نه یم
هو ! ګران راته بې حد او اندازې و ، خو اوس نه دی
ته خویندو کې وې ښکلې او زه ورونو کې حسین وم
اوف ، څه وخت و څه نوم مو د جوړې و ، خو اوس نه دی
د مور د قبر سرته و ولاړ ماشوم ویل یې
رڼا زمونږ کور په دې ډیوې و ، خو اوس نه دی
منم مونږ دوه وجوده و ، خو ساه راکې یوه وه
یو څوک مې زړه ته دومره ډېر نږدې و ، خو اوس نه دی
نن ته هم پرې بې پامه بې سلامه شولې تېره
همدا زړه مې پاچا د زمانې و ، خو اوس نه دی

فطرت مې یو وخت ځمکه و ، یارن به ګرځېدل پرې
فطرت مې یو وخت دومره د فایدې و ، خو اوس نه دی

محراب ګل مخلص

غزل

نوري به نه راولم ځکه اند ښنې زړه ته
چې زه لوېدلی یمه وخته د هغې زړه ته

داسې ولاړه یې زما لحظې لحظې زړه ته
لکه یوسف چې و ولاړ د زلېخې زړه ته
پوهېږم اوس مې هم په مینه یادوې زړه ته
پوهېږم اوس مې هم کوې بلا کیسې زړه ته
په سرو سکروټو خو مزل دومره اسانه نه وي
چې ته په کوم هُنر زما راکېوتې زړه ته
حالات چې داسې نن د کرکې سره اورونه شیندي
نو زه به خود ورلګومه دروازې زړه ته
یمه حیران چې تا له کومې تجربې کار واخېست
یمه حیران چې څنګه راغلې زمانې زړه ته

محرابه اوس به نو د چا دروازه وټکوم
چې راسره یوسئ د هیلو جنازې زړه ته

نادر دانش

غزل

ما سترګو کې وساته لېمه رانه چا پېره که
اوښکه یم پرېوځمه بانه رانه چا پېره که

زه خو به د تلو په وخت سر ستا تر اوږې در وړمه
نور دې نو بیا غبرګ لاسونه ته رانه چا پېره که
توري توري زلفې دې په توره شپه کانې کوي
څه خوري وري که په ما څه رانه چا پېره که
زه به دې په تورو د غزلو کې رانغاړمه
ته دې د خوږې مینې خواږه رانه چا پېره که

سترې له روزګار یمه **دانش** درنه دمه غواړم
لېچې د سهار تر لمر خاته رانه چا پېره که

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسیر مشوانی

غزل

د ګل غوندې ټاټوبی چې مې وران دی، زړه مې وران دی
د هر سړي په مخ باندې خپګان دی، زړه مې وران دی

وطن لپاره تیره هم په بله باندې نه ږدو
خو جنګ راته د هر څه نه اسان دی، زړه مې وران دی

که ما نه څوک د خپلو تقاضو پوښتنه وکړي
نو زه به وایم سوله مې ارمان دی، زړه مې وران دی

د دومره سوال زاریو باوجود هم راوېښ نه شو
توبه توبه، دا څه قسم وجدان دی؟ زړه مې وران دی

باور وکړه! په مینه کې تر ژوو میدان وړی
باور وکړه! په نوم باندې انسان دی، زړه مې وران دی

مجبوره یو **اسیره!** چې نازونه ورله یوسو
نو څه وکړو د ښکلو چې دوران دی، زړه مې وران دی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library